

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΣ]

[Συνέχεια]

IB'

Καθ' ὃν χρόνον οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηλάσσοντο μεταξύ τῆς κυρίας Βριῶν, καὶ τοῦ κυρίου Λιβρύ, σκηνὴ ἄλλου εἶδους, μέλλουσα ὅμως νὰ ἔχῃ σοβρὰς συνεπειὰς διὰ τὴν Ἑλένην, συνέβαιναν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαυρίκιου. Πολυπληθὴ κηρία ἐφώτιζον τὸ κομψὸν καλλωπιστήριον τῆς Θηρεσίας, ἐκ τοῦ φωτισμοῦ των δὲ ἐπεφαίνετο ἡ θέλγουσα ἀταξία, ἡ βασιλεύουσα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ δωματίου ἐκείνου. Παρὰ τῷ θαυμασίῳ κεκρυφάῳ τοῦ χοροῦ ἐξηπλοῦτο ζεῦγος ὡραίων ποδοκνημίδων. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐκείνου λαμπρὰ ὑποδήματα ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου. Ζεῦγος χειροκτίων, ἐν βραχιόνιον καὶ ἐν περιδέριον ἦσαν ἐρριμένα τῇδε κάκεισε.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας ταύτης διεκρίνοντο δύο γυναῖκες, ἡ μία καθημένη καὶ ἀνυπόμονος, ἡ ἑτέρα ὀρθία, προσεκτική, καὶ πετώσα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς αἴθουσης, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διδομένας αὐτῇ ὑπὸ τῆς κυρίας τῆς διαταγὰς.

Εἰς ἑτέραν μικρὰν γωνίαν, ἐντὸς σωροῦ φορεμάτων καὶ ἐσφοριῶν, περιέμεναν ἀνυπομόνως ὁ Μαυρίκιος ἵνα ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ Κράτους, ἡ καλουμένη ἐνδουμασία γυναικός, λάβει πέρας.

Τέλος, ἡ Θηρεσία, ἀφοῦ ἔθεσε τὰ χειρόκτια τῆς, καὶ ἔλαβε τὸ ριπίδιόν τῆς, ἔφερε πλησίον τοῦ κατόπτρου πάντα τὰ εἰς τὸ δωματίον ἐσκορπισμένα κηρία, παρετήρησεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ φιλαρεσκείας, καὶ στρεφόμενη αἰφνης πρὸς τὸν Μαυρίκιον :

— Πῶς μ' εὐρίσκες ; τὸν ἠρώτησε.
— Θελεκτικὴν, θαυμασίαν, εἶσαι ἑτοιμος ;
— Καθ' ὁλοκληρίαν.
— Ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος μετ' ἀνακουφιστικοῦ στεναγμοῦ.

— Διατί, κύριε στενάχετε ; Θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας δυστυχῇ παρευρισκόμενον εἰς τὴν ἐνδουμασίαν μου.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐξεστεινόνμην ἐκεῖ μέσῃ, εἶπε θέτων ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς θαλαμηπόλου τὰ ἀντικείμενα ἅτινα τὸν ἠμποδίζον.

— Διατί δὲν ἀπηλάσσεσθαι ἐνωρίτερον ὁλων αὐτῶν ; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία γελῶσα διὰ τὴν ἐλεεινὴν ὄψιν τοῦ συζύγου τῆς.

— Δὲν μ' εἶπας νὰ μὴ κινηθῶ ; ἐπανελάβην ὁ Μαυρίκιος ἄλλως τε δὲ ποῦ ἤθελες νὰ θέσω τὰ δέματα ταῦτα ; Πικρὰ τῆς περὶ σου καὶ ἐὰν εὐρὴς μίαν θέσιν ἐλευθέραν ἐπὶ τῶν καθισμάτων, ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ τάπητος, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπαναλάβω ἀκόμη ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν προτέραν θέσιν μου.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, τὸ καλλωπιστήριόν μου τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ ἀξιόζηλον, ὁμοιάζει μὲ τὸ γραφεῖόν σου· ἡ ἰδία ἀταξία ἐπικρατεῖ, εἰμεθα ὅμοιοι ὡς πρὸς τοῦτο. Θεέ

μου ! πόσον ὡραία εἶνε ἡ ἀταξία... ὅταν πρόκηται τις νὰ μεταβῇ εἰς χορόν. Εἶνε ὦρα ν' ἀναχωρήσωμεν ;

— Ἐχομεν ἀκόμη εἴκοσι λεπτῶν καιρόν, παρήγγειλα ἡ ἄμαξα νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς δέκα.

— Τί νὰ κάμῃ τις ὅμως, περιμένων ; εἶπεν αὕτη, δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ τοποθετηθῶ, φοβοῦμαι μήπως τσαλακωθῶ καθημένην. Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε τὰ εἰσιτήριά μας ;

— Τὰ διακρίνω ἐκεῖ κάτω, ὑπ' ἀγγεῖον πομαδάς.

— Ἐχεις λαμπρούς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε καὶ ἐγὼ κάτι νὰ κάμω καθ' ὃν χρόνον ἐνεόυεσθαι ; ἐγύμναζον λοιπὸν τὴν ὄρασίν μου.

— Σὰς συγχαίρω διὰ τοῦτο, εἶπεν ἡ Θηρεσία, μειδιῶσα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Ἐλαβε τὰ εἰσιτήρια καὶ ὅπως παρέρχεται ὁ καιρὸς ἀνεγίνωσκεν αὐτὰ : κυρία Μαυρίκιου Δεβίλ, κυρία προστάτις, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐπαιρομένη. Ὅθ' ἦμαι μία δύναμις καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Λυποῦμαι μόνον ποῦ θὰ μοιρασθῶ τὴν δύναμίν μου μετὰ τῶν ἄλλων, εἰμεθα περισσότεραι τῶν εἴκοσι. Εἶνε ἀληθές ὅτι ὅλαι αὗται αἱ κυρίαι εἶνε τιτλοφόροι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίτλον· τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ὅπερ θὰ μὲ διακρίνῃ.

Αἰφνης ἐσταμάτησε.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τοῦ ὀνόματος τῆς κομητήσεως Βριῶν, ὅτι γνωρίζεις τὴν κυρίαν ταύτην, Μαυρίκιε.

— Μάλιστα, τὴν γνωρίζω.

— Τοῦτο ἤθελον νὰ μάθω, διότι νομίζω ὅτι ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτήν.

— Ἀπὸ ποῖον ;

— Ἀπ' ἐσέ ἀναμφιβόλως.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Τότε, ἀπὸ τὸν ἐξαδελφόν μου Καζιμίρ.

— Καὶ τί σὰς εἶπε δι' αὐτήν ; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος δι' ὅρους ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον.

— Ἀνοησίας, εἶπεν ἡ Θηρεσία, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὰς ἐπαναλαμβάνω τις.

— Διατί νὰ τὰς ἀποσιωπᾷ τις, ἀφ' οὗ αὗται εἶνε ἀνοησίαι.

— Ἐὰν δὲν προέφερες ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ταύτης, ἦν ὅμως ὁμολογεῖς ὅτι γνωρίζεις τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις λόγους νὰ μὴ ὁμιλῇς δι' αὐτήν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν σήμερον περὶ τοῦ ἀντικειμένου, τοῦτου ;

— Διατί ὄχι, ἐπανελάβην ὁ Μαυρίκιος, ἀφοῦ σήμερον μόλις παρουσιάζεται ευκαιρία, καὶ ἐπειτα δυσπιστῶ πολὺ εἰς τὸν κύριον Καζιμίρ· ἡ ἀδιόρθωτος ἐλαφρότης του τὸν καθιστᾷ ἐπικίνδυνον.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ἡ Θηρεσία, τεταρχγμένη διὰ τὸ ὄψος δι' οὗ ὁ Μαυρίκιος προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, οὐδεμίαν σπουδαιότητα ἀποδίδω εἰς ὅ,τι λέγει ὁ ἐξαδελφός μου.

— Καίτοι πρὸς πᾶν, Θηρεσία, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος διὰ γλυκυτέρας φωνῆς, ἀλλὰ μεγάλως ἐπεθύμουν, νὰ μάθω τί σοῦ εἶπε διὰ τὴν ἐξηγηθῶμεν καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεμία παρενόησις μεταξύ μας.

— Δὲν εἶνε τώρα καταλλήλος στιγμή, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ πραότητος.

— Συγγνώμην, ἡ στιγμή ἀπ' ἐναντίας εἶνε

καταλληλοτάτη, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ κάμωμεν.

Ὁ Μαυρίκιος πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ ἦτο πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένος. Βλέμματά τινα τῆς Θηρεσίας, λόγοι τῆς τινὲς τὸν ἀνησυχούν μεγάλως, ἐπεθύμει νὰ μαθῇ μέχρι τίνος σημείου ἡ σύζυγός του ἦτο πληροφορημένη περὶ τῶν σχέσεων του μετὰ τῆς Ἑλένης.

— Ὁ Καζιμίρ ἰσχυρίζεται, εἶπεν ἡ Θηρεσία, ὅτι διήρχεσθαι τὰς ἐσπέρας σου παρὰ τῇ κομητῇ Βριῶν.

— Μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα, ἐπανελάβην ὁ Μαυρίκιος, ἀλλὰ δὲν ἔχει καθ' ὁλοκληρίαν ἄδικον. Πράγματι, μετέβαινον συχνὰ παρ' αὐτῇ, διότι ἡ αἴθουσά τῆς ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ διὰ τοὺς φίλους τῆς.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν... εἶπε μετὰ συσταλῆς ἡ Θηρεσία.

— Πῶς, εἶπατε ;

— Ὁ Καζιμίρ ἐξ ὧν λέγει δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐξ ὅλων τῶν φίλων τῆς κυρίας Βριῶν, ἦσο ὁ πλέον εὐνοούμενος... καὶ ὅτι... ἐπὶ τέλους, μ' ἐννοεῖς κάλλιστα. Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, μὴν ὀργίζεσαι ἐναντίον μου.

— Ὅθ' μοὶ ἐπιτρέψῃς ὅμως νὰ ὀργισθῶ ἐναντίον τοῦ κυρίου Καζιμίρ, ὅστις, νομίζω, σοὶ ὁμιλεῖ περὶ πραγμάτων ἀνωφελῶν. Μήπως σοῦ εἶπε καὶ ἄλλα διπλῆν σημασίαν ἔχοντα ;

— Ταῦτα μόνον.

— ὦ ! δὲν ὀφείλει νὰ σταματήσῃ εἰς τόσον ὡραῖον δρόμον.

— Σὲ παρακαλῶ, Μαυρίκιε, ἂς ἀφῆσωμεν αὐτὰ, εἶπεν ἡ Θηρεσία. Φαίνεσαι ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Καζιμίρ.

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, ἐπανελάβην — κεῖνος μετὰ ζωηρότητος, ποτὲ δὲν πιστεύω νὰ δισταγῇ νὰ ὁμιλήσῃ, φοβούμενη μήπως τὰ ὅσα θὰ μοῦ εἶπῃς δὲν μοὶ ἀρέσωσι.

— Ὅχι, ἀναμφιβόλως.

— Ὁμίλησε λοιπὸν.

— Ὁ Καζιμίρ βεβαίως ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπαναβλέπῃς τὴν κυρίαν Βριῶν ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ...

— Καὶ ; ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἐπιμονῆς.

— Μετὰ τοῦ ἰδίου τίτλου ὡς ἄλλοτε, εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐρυθριῶσα. Ἀλλὰ, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, προσέθεσε ζωηρῶς, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ τοῦ Μαυρίκιου, δὲν λαμβάνω ὑπ' οὐδεμίαν ἐπισφιν τοὺς ἀνστήτους λόγους τοῦ Καζιμίρ. Ἐὰν τοὺς ἐπίστευον, ἠδυνάμην νὰ σιωπῶ καὶ νὰ κρύπτω τὰ δάκρυά μου ; Ἀχ ! θὰ ἦμην δυστυχιστάτη δὲν θὰ σοῦ διέφευγε τοῦτο. Ν' ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ ἔρωτός σου ; τοῦτο θὰ ἦτο δοκιμασία σκληροτάτη !.. Εὐτυχῶς, ἔχω μεγάλην πίστιν, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Διὰ ποίαν αἰτίαν θὰ ἠπάτας ἐμέ, ἥτις σὲ ἀγαπῶ μετὰ τῆς τρυφερότητος ;

Καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ χορόν, καὶ ὅτι πρὸ ἐνὸς τετάρτου, δὲν θὰ ἐκάθητο ὅπως μὴ τσαλακώσῃ τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός τῆς, ἔτρεξε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ θέτουςα ἓνα τῶν βραχιόνων τῆς περὶ τὸν λαιμόν του τῷ ἔλεγε μετὰ τρυφερότητος :

— Δὲν ἔχω δίκαιον, Μαυρίκιε, νὰ μὴ δι-

δω πίστιν εἰς ὅ,τι λέγει ὁ Καζιμίρ; Ἡ καρδία σου δὲν μοῦ ἀνήκει καθ' ὅλοκληρίαν;

— Πρὸς τί ἐρωτᾷς τοῦτο, ἐὰν ἀμφιβάλῃς; παρετήρησεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ γλυκύτητος.

— Ἐχεις δίκαιον, δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω πλέον, θὰ ἦτο ὕβρις δι' ἐσέ. Θέλω νὰ ἔχω ἱεὶς σὲ τυφλὴν πίστιν, τυφλὴν, ἀκούει; ... Ὅσον δὲ διὰ τὸν Καζιμίρ ἐὰν τὸν συναντήσω ἀπόψε, θὰ τοῦ ὁμιλήσω τοιοῦτο-τρόπως ὥστε νὰ μὴν ἐπαναρχίσῃ πλέον τὴν ἄνοστον φλυαρίαν του.

— Θὰ εὐαρεστηθῇς συγχρόνως νὰ τοῦ εἴπῃς, ἐπανελάβην ὁ Μαυρίκιος μετὰ σταθερότητος, ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ δέχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ φίλους ἀληθεῖς· ἐπειδὴ δὲ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε τοιοῦτος οὔτε πρὸς σὲ οὔτε πρὸς ἐμέ, δὲν τὸν ὑποχρεῶ νὰ ἐρχῇται τόσον συχνὰ νὰ μᾶς βλέπῃ.

— Δὲν θέλω λείπει, εἶπεν ἐκείνη τείνουσα πρὸς τὸν Μαυρίκιον τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἐκεῖνος τότε ἥσπασθη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θαλαμηπóλος εἰσελθοῦσα εἶπεν ὅτι ἡ ἀμαξία ἀνέμενεν εἰς τὴν θύραν.

— Ἀς μεταβῶμεν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, εἶνε πλέον καιρὸς.

II'

Ἀτελεύτητος σειρά ἀμαξῶν ἐφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ Ἑλδέρ. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας συνωθῶντο ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ὅπως ἀπολαύσωσι τοῦ ὡραίου θεάματος τῆς παρελάσεως τῶν κομψῶν ἐνδυμασιῶν καὶ τῶν ὡραίων προσώπων. Ἡ κλίμαξ ἦτο ἐστολισμένη δι' ἀνθῶν· ἡ κλίμαξ αὕτη ὠδήγει εἰς εὐρὺν ἀντιθάλαμον, διερχόμενός τις δὲ αὐτόν, ἐφθανεν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ, καὶ εἰς στοὰν προωρισμένην διὰ τοὺς θεατὰς.

Οὐδὲν θελκτικώτερον τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις διδομένων παραστάσεων μετὰ τὴν τὴν λαμπρότητος. Αἰσθάνεται τις τότε ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν βλέπων ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς γνωστὸν καὶ συμπαθὲς αὐτῷ πρόσωπον. Αἱ γυναῖκες κάθονται πλησίον ἀλλήλων καὶ οὐδεὶς ἀνὴρ τὰς χωρίζει. Τὸ μέλαν ἐνδύμα δὲν ἐρχεται νὰ καταστρέψῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν πολυποικίλων χρωμάτων. Οὐδεμία καφαλή φαῖα ἢ φαλακρά φαίνεται ἐν τῷ ὡραίῳ ἐκείνῳ θεάματι· βλέπει τις ἐκεῖ μελανὰς κόμης ἀποστιλβούσας ὡς ἔβενος καὶ λαμπούσας τοιαύτας ξανθὰς, βλέπει τις λαιμοὺς θελκτικούς, μακροὺς, λιγυροὺς, κεκλιμένους μετὰ χάριτος, πλήρεις νωχελείας καὶ ποιήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄλλους βραχυτέρους, ἰσχυροτέρους, οὗτοι δὲ προδιαθέτουσιν εἰς ρεμβασμούς ὡς οἱ πρῶτοι, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ προσκολλῶνται εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ σκέψις πλανᾶται. Οἱ δὲ πολῦτιμοι λίθοι ἀκτινοβολοῦσιν ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἀπλέτων φώτων.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ κόμης ἀφίχθοντες ἐκ τῶν πρώτων ἀπήλασαν ἐπὶ τινὰ χρόνον τοῦ θεάματος ἐκείνου. Ἀλλ' ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν νῦχαριστοῦντο, αἱ κνῆμαι τῶν ἐκουράζοντο. Διότι ὅταν ὦραν σχεδὸν ἴσταται τις ὄρθιος δὲν εὐχαριστεῖται τόσον. Διὰ τοῦτο

οἱ δύο φίλοι δὲν ἤργησαν νὰ εὕρωσι καταφύγιον ὅπως ἀναπαυθῶσι. Ἐνεθυμήθησαν πάραυτα ὅτι αἰθούσα ἰδιαίτερα εἶχε προορισθῇ διὰ τὰς προστατίδας τοῦ χοροῦ, διὰ τοὺς φίλους τῶν καὶ ὀλίγους προνομιούχους.

Εἰς τὴν αἶθουσαν ἐκείνην μεταβάντες εὗρον τὴν ἡσυχίαν τῶν.

— Οὐρ! τί λέγετε; ἐκραξεν ὁ ἱππότης πίπτων σχεδὸν ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου.

— Λέγω ὅτι ἐδῶ εἶμαι καλλίτερα, ὀλίγην ὦραν ἀκόμη ἐὰν ἐμένομεν, ἐκεῖ βεβαίως θὰ ἐλιποθύμουν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐσκέφθην.

— Ἐπράξαμεν πολὺ ἄσχημα νὰ μὴ μείνωμεν, διότι διὰ τῆς λιποθυμίας μας ἠθέλομεν παρέξει ἀρκετὴν διασκέδασιν.

— Πραγματικῶς, θὰ ἐστρεφόν τινες πρὸς τὸ μέρος μας.

— Οἱ γείτονές μας θὰ μᾶς ἐκαμνον θέσιν.

— Πιθανὸν δέ, σύζυγος τραπεζίτου τινος συγκινουμένη ἐκ τῆς δυσχεροῦς καταστάσεως νὰ ἤρχετο πρὸς βοήθειάν μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Μὲ τὰς ὡραίας ἐκείνας ὠμοπλάτας, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης. Εἰς τὴν τιμὴν μου, κόμη, ἐὰν ἤμην κατὰ εἴκοσι ἔτη νεώτερος δὲν θὰ ἐδίσταζον ποσῶς. Ὡς βλέπετε, τὸ νὰ λιποθυμῇ τις ὅταν πρέπη, καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐπιτηδεσιότητα. Ἐνθυμεῖσθε τὴν κυρίαν Κουλάντζ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὁποίας τὴν καθίστων ἄλλοτε τόσον περίλαμπρον, ὀφθαλμοὶ οὗς βλέπων τις ἐγίνετο ἐξάλλος;

— Πραγματικῶς, νομίζω ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη, ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐνθουσιωδῶς.

— Ἐ! λοιπόν, ἂν καὶ δὲν ἦτο τόσον ὡραία, καὶ ἐξῆσεν ἐν τῷ μέσῳ ἀμφιθόλου κόσμου, μοῦ ἐπῆλθεν ἡμέραν τινὰ ἢ ἰδέα νὰ τῆς γίνω ἀρεστός. Μάλιστα, ἐντίμως σοῦ λέγω ὅτι μοῦ ἤρresκε μεγάλως νὰ λέγωσι: Γνωρίζετε τὰ νέα, ὁ ἱππότης εἶνε ὁ εὐνοούμενος τῆς κυρίας Κουλάντζ.

— Τοῦτο ἦτο κολακευτικόν.

— Κολακευτικώτατον... πάντοτε ὁσάκις τὴν συνήντων, οἱ ὀφθαλμοὶ της οὔτε μὲ παρετήρουν κἄν.

» Ἐσπέραν τινὰ εἰς χορὸν τρίτης τάξεως, ὡς τοὺς ἐκάλουν εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὅπου ἡ ὄνομασία τοῦ κάτω κόσμου δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ διεγείρω τὸ ἐνδιαφέρον της, καὶ πνιγμένος ἐκ τῆς θερμότητος, ἐκβάλλω κραυγὴν, καὶ πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Κουλάντζ, πλησίον τῆς ὁποίας εἶχον φροντίσει νὰ τοποθετηθῶ. Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα, τρέχουσιν ἀμέσως, μοῦ δίδουσι ἔξω ν' ἀναπνεύσω, μοῦ ρίπτουσιν εἰς τὸ πρόσωπον ὕδωρ, βρέχεται συγχρόνως καὶ τὸ φόρεμα τῆς γειτόνός μου, τῆς ἀρπάζουσι τὸ μανδύλιον ὅπως μοῦ τρίψωσι τοὺς κροτάφους, ἐκείνη δὲ ὑποχρεοῦται νὰ ὑποφέρῃ πάντα ταῦτα. Τὴν ἐπομένην ὥφειλον βεβαίως νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῇ ὅπως τῆς ζητήσω συγγνώμην· ἐσπεύσα νὰ τὸ πράξω καί...

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, ἡ ἐπίσκεψις αὕτη διήρresκε δεκαοκτὼ μῆνας, τὸ ἐνθυμῶμαι θαυμάσια.

— Ἀ! κόμη, μὴ μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τοῦτου. Δὲν ἐπρεπε νὰ δίδω τόσην πίστιν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ἔχουσαν τόσον με-

γάλους ὀφθαλμούς. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐχρησίμευον νὰ βλέπῃ καλλίτερον, τοῦναντίον δὲν τοὺς μετεχειρίζετο ἢ νὰ κλαίῃ. Εἰς τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν, ἀνελύετο εἰς δάκρυα. Ὡμοιάζε μὲ νιφσοτοιβάδα, μὲ πλημμύραν. Ἐάν, κατὰ δυστυχίαν, ἐνώπιον της ἐφερόμην εὐγενὴς πρὸς ἑτέραν γυναῖκα ἡδύνατο νὰ ὑγράνῃ τρία μανδύλια. Ἐάν μὲ ἀπιστοῦντα, ἡ ὀργὴ της ἦτο τρομερά. Ἡθέλον νὰ προφυλάξω τοὺς συμπολίτας μου ἀπὸ τοιαύτης συμφορᾶς, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωθην ὅτι μὲ διεδέχθη ἑτέρός τις... ἀδιάβροχος πλέον ἐφυγον διὰ κλίματα ὀλιγώτερον ὑγρά.

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ἡ ὡραία αὕτη πολὺδακρυς;

— Ζῇ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ κατασκευάζει γλυκίσματα. Αὕτη εἶνε ἡ τιμωρία της καὶ... ἡ ἰδική μου.

Ἐνῶ οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν περὶ τῶν παλαιῶν τῶν ἀναμνήσεων, ἡ παράστασις εἶχε τελειώσει, καὶ ἡ μικρὰ αἶθουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπληροῦτο.

Ὁ Καζιμίρ, ἀντὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν μόλις ἀρχίσαντα χορὸν, εἶχε καταφύγει εἰς τὴν αἶθουσαν ταύτην.

Περιεπάτει ἐκεῖ, πρὸ μικροῦ, ὅταν αἰφνης διέκρινε τὴν Θηρεσίαν, ἥτις, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῆς προστατίδος κυρίας, ἀπελάμβανεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀπολύτου ἡσυχίας.

— Πῶς! ἀγαπητὴ ἐξαδέλφη, τῇ εἶπε καθήμενος παρ' αὐτῇ, ὁ πιστὸς Μαυρίκιος δὲν εἶνε πλησίον σας;

— Μετέβη νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τινος φίλου του, ἐνῶ ἐγὼ ἐχόρευον, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία δι' ὕφους, ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον, καὶ μοὶ ἔδωτε συνέντευξιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ μ' ἐπανεύρῃ.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Καζιμίρ, ὁ καιρὸς προμηνύει καταιγίδα, ἔχετε τὰ νεῦρά σας, ἐξαδέλφη μου.

— Πιθανόν.

— Τί σᾶς ἐκαμνον, τί ἔχετε;

— Τί ἔχω; εἶμαι θυμωμένη ἐναντίον σας;

— Ἐναντίον μου! ὕψιστε Θεέ! Ἀλλὰ εἰς τί ἔπταισα;

— Ἐξ αἰτίας σας, ὁ Μαυρίκιος δαίκνυται πρὸς με σκυθρωπὸς καὶ ὁ χορὸς οὗτος εἰς ὃν ἤλπιζον τόσον πολὺ νὰ διασκεδάσω, μοὶ ἐφάνη λυπηρότατος.

— Ὁ Μαυρίκιος φαίνεται σκυθρωπός, τοῦτο εἶνε σοβαρόν. Θὰ μέμφεται τότε ἑαυτὸν διὰ παραπτώματί τι. Γενικὸς κανὼν: ὅταν τις εἶνε σκυθρωπός, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶνε ἔνοχος. Μήπως πρόκειται διὰ τὴν περιφημον κομησσαν Βριών;

— Πράγματι, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία.

— Ὁ Μαυρίκιος θὰ ἠρνήθη τὴν γνωριμίαν της.

— Ἀπαῆσθε, ὁ Μαυρίκιος ὁμολογεῖ ὅτι γνωρίζει τὴν κυρίαν Βριών, ἀλλὰ δὲν συνδέεται μετ' αὐτῆς διὰ τῆς σχέσεως, δι' ἧς μοὶ εἶπατε.

— Ἐγὼ οὐδὲν τοιοῦτο σᾶς εἶπα, ἐκραξεν ὁ Καζιμίρ, ὁ σύζυγός σας εἶνε ἕνας ἅγιος.

— Τότε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Θηρεσία, ἥτις ἐνεθυμήθη τὰς παραγγελίας τοῦ συζυγοῦ της, νὰ μὴ διαδίδετε εἰς βάρος τοῦ πράγματα ὅμοια μὲ ὅσα μοι εἶπατε.

— Σοβαρῶς ὁμιλεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Καζιμίρ.

— Σοβαρώτατα.

— Λαμβάνετε λοιπὸν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὰς ἀνοησίας ἃς σὰς εἶπον;

— Καλεῖτε ταῦτα ἀνοησίας ὑμεῖς, εἰς σύζυγος ν' ἀπιστῇ πρὸς τὴν σύζυγόν του! ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία ἀφελῶς.

— Καθημερινῶς βλέπει τις τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Καζιμίρ. Πόσον εἰσθε ἄπειρος, ἐξαδέλφη μου! ἐξηκολούθησε παρατηρῶν αὐτὴν μετ' οἴκτου. Ἐὰν αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες καθίσταντο δυστυχεῖς διὰ τὸς μὴδαινὰ πράγματα, θὰ συνείδαινον δύο ἢ τρεῖς αὐτοκτονίαι εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν. Ἀλλ' εὐτυχῶς αἱ περισσώτεραι γυναῖκες συμβιβάζουσι τὰ πράγματα, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου ἔχουσι τὴν τέχνην, νὰ μὴ καθίστανται ἀντικείμενον εἰρωνείας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐνόμισα ὅτι εἶχον τὸ καθήκον λόγῳ συγγενείας νὰ σὰς δώσω μερικὰς πληροφορίας. Ἡλιπίζον μάλιστα ὅτι τοῦτο θὰ σὰς νῆχαισται ὡς... καὶ τὸν Μαυρίκιον.

— Τόσῳ πολὺ τὸν νῆχαρίστησε τοῦτο, ἐπανέλαβεν ἡ Θηρεσία, ὥστε μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς εἶπω...

— Τῷ εἶπτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σὰς ἐπληροφόρησα περὶ πάντων τούτων; διέκοψε ζωηρῶς ὁ Καζιμίρ.

— Ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλῶς; Μὲ ἠρώτησε καὶ ἐγὼ οὐδὲν ἀποκρύπτω ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου.

Ὁ Καζιμίρ προφανῶς ὀργισθεὶς, ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἐπανέλαβεν:

— Ἀ! τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἀναγνωρίζετε τὰς γνωμένας χάριτας; Θαυμάσια, ἐξαδέλφη μου, ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι πρὸ μικροῦ ἀρχίσατε μίαν φράσιν, ἐλέγατε ὅτι ὁ Μαυρίκιος σὰς ἐπεφόρτισε νὰ...

— Νὰ σὰς παρακαλέσω, ἀφοῦ οὔτε πρὸς αὐτόν, οὔτε πρὸς ἐμὲ φέρεσθε ὡς φίλος, νὰ...

— Νὰ; ἠρώτησεν ὁ Καζιμίρ.

— Νὰ μὰς ἐπισκέπτεσθε σπανιώτερον, ἀπεκρίθη αὕτη ἀποφασιστικῶς.

Τὴν φορὰν ταύτην πλέον δὲν ἠδυνήθη ὁ Καζιμίρ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ὀργήν του. Εὐρισκόμενος δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μόνος μετὰ τῆς Θηρεσίας, ἠγέρθη καὶ περιπατῶν μετ' ἀγωνίας:

— Καὶ ἄλλην ἀκόμη ἀποπομπήν!

Ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ Μαυρίκιος ἀκολουθεῖ φαίνεται τὸ παράδειγμα τῆς κυρίας Βριών, ὅταν τις τοὺς ἀπαρέσκει, ταχέως τὸν ἀποπέμπουσι. Παρὰ τῇ κομῇσῃ τὰ διαβατήριά μου τὰ ἔδωκε ὁ βαρὼν, τῶρα ὑμεῖς... Ἀ! ἐξηκολούθησεν ἀναζωογονούμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ συκοφάντου, ὡς μὲ ἀποκαλοῦσι καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπειὰς μὲ μεταχειρίζονται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου! Θὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι ὁ Καζιμίρ δεικνύει ἐνίοτε τοὺς ὁδόντας... Ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι συμφέρει εἰς τὴν κόμησάν Βριών νὰ κάμνῃ εἰς ἐμὲ τὴν σεμνότητον, ἐν ᾧ μετ' ἄλλων... Δι' αὐ-

θῶν ὅλως φλυαρίαν, μὲ ἀποπέμπει καὶ μὲ στερεῇ τῆς μόντης συγγενεὺς ἣν ἔχω, μὲ θεωρῇ ψεύστην, συκοφάντην... Ἀ! τοῦτο δὲν τὸ ἀνέχομαι! Πιθανὸν νὰ εἶμαι ἐλαφρὸς, φλύαρος, ἃς μὲ ἀποκαλέσωσιν ὅπως θέλουσι, ἀλλ' οὐδένα συκοφαντῶ, καὶ προσέθεσε στρεφόμενος αἴφνης πρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἐὰν ἡ κυρία Βριών εὐρίσκετο ἐνταῦθα, θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ποσῶς δὲν τὴν ἐσυκοφάντησα.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, καὶ μέγας θόρυβος φωνῶν ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ὁ στρόβιλος εἶχε τελειώσει καὶ αἱ περισσώτεραι τῶν προστατῶν κυριῶν μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὰς, μὴ εὐρίσκουσαι θέσιν ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ, κατέφευγον εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἶθουσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὁ Καζιμίρ διέκρινε τὴν κυρίαν Βριών, ἥτις προυχώρει στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ βαρῶνους.

— Ἡ τύχη μ' εὖνοεῖ, ἀνέκραξεν, ἰδοὺ αὕτη!

— Ποία; ἠρώτησεν ἡ Θηρεσία.

— Ἐκείνη περὶ ἧς ὠμιλοῦμεν, ἡ κόμηςσα.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Θηρεσία.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀμέσως ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἑλένην.

— Οὐδέποτε ἐπίστευον, ἐξηκολούθησεν ὁ Καζιμίρ πάντοτε ὀργισμένος, ὅτι αὕτη θὰ ἐτόλμα νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι θὰ σὰς συνήντα, ἀλλ' ἀφοῦ ἔλαβε τὴν τόλμην, καὶ ἐγὼ θὰ τολμήσω.

— Τί σκοπεύετε νὰ πράξετε; εἶπεν ἡ Θηρεσία χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καὶ κρατοῦσα τὸν ἐξαδέλφον της.

— Ὡ! σχεδὸν τίποτε, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ πολλῶν βλέπω ὅτι ἡ πυρῖτις εἶνε ἑτοιμος... ἀναμένει μόνον νὰ θέσῃ τις πῦρ, ὅπως αὕτη ἀναφλεχθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια]

II.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀλλὰ τίνας ἀξιωματικούς θέλετε; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης νέους ἢ γέροντας;

— Μόνον νέους, ὑπολοχαγούς ἢ λοχαγούς.

— Εἶναι λοιπὸν οἱ ὑπολοχαγοὶ Βονέ, Γκιτώ, Ρενώ, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι ὡς εἶπατε λίαν εὐποροί.

— Καὶ τίς ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἔχων καλὸν λίτερον μέλλον;

— Ὁ Βονέ ἀναμφισβητήτως.

— Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἔγγαμος ὁ κύριος Βονέ;

— Βεβαίως ὄχι· ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ ἐνυμφεῖτο ἂν διὰ τοῦ γάμου ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ θέσιν.

— Τότε λοιπὸν ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θέλω, ἀνέκραξεν ὁ Καφιέ.

Πάραυτα δὲ ὑπέλαβεν:

— Αὐτὸν θέλω, διότι ἔχει μέλλον· ἔννοεῖτε ὅτι δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω τὸ χρήμα τῶν πελατῶν μου. Ἀν δι' ἐνὸς δανείου ἐξαγάγωμεν τὸν κύριον Βονέ ἀπὸ τῆς δυσχεροῦς θέσεως, θὰ δυνήθῃ ἡμέραν τινὰ νυμφευόμενος ἐπικερδῶς νὰ μὰς ἀποδώσῃ τὴν ὀφειλήν.

Ὁ κύριος Καφιέ ἠνέωξε τὸ σημειωματὰριόν του καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Βονέ.

— Εἶναι ἐκ καλῆς οἰκογενείας; ἠρώτησεν.

— Ἐξ οἰκογενείας χωρικῆς· ὁ πατήρ του εἶναι μυλῶν.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· οἰκογένεια ἔντιμος, αὐτὸ μόνον ζητῶ.

Ὁ Καφιέ προσέφερε τὸ δὲν σημαίνει τίποτε, ὥστε ἔλεγεν ὅτι τοῦτο προξενεῖ αὐτῷ εὐχαρίστησιν.

— Καὶ γνωρίζετε πόθεν εἶναι αὕτη ἡ οἰκογένεια; ἠρώτησεν.

— Ἐκ Βανδέ.

— Δὲν ἐνθυμείσθε τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου;

— Ἄγιος Μαρτίνος τοῦ Ὄρους, νομίζω ἢ ἄλλο τι παρεκκλήσιον.

— Ἐχει ἀδελφούς, ἀδελφάς;

— Πολλὰ μὲ ἐρωτᾷτε· πῶς διάβολον θέλετε νὰ γνωρίζω τόσα πολλὰ! Δὲν γνωρίζω τὴν οἰκογένειαν Βονέ.

Καὶ ὁ Δερόδης διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν. Ὁ Καφιέ ἤρξατο κουραζῶν αὐτόν.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ εἴπητε εἰς τὸν κύριον Βονέ ὅτι σὰς ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ.

— Μείνετε ἥσυχος.

— Εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἐνδέχεται νὰ δυσαρεστηθῇ ὅτι ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀφοῦ οὐδέποτε μοι ἔδωκε τοιαύτην ἐντολήν.

— Θὰ προσποιηθῶ μάλιστα, ὅτι δὲν σὰς γνωρίζω, ἂν ἐπιθυμῇτε.

— Τοῦτο μοι εἶναι ἀδιάφορον· δὲν θέλω μόνον νὰ ὁμιλήσητε δι' ἐμὲ.

— Μείνετε ἥσυχος· θὰ εὑρῶ μέσον νὰ συνάψω σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Βονέ.

— Ἀρκεῖ· δὲν θέλω νὰ μάθω ποῖον μέσον θὰ μεταχειρισθῇτε. Χαίρετε, κύριε Καφιέ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι πρὶν φύγω νὰ σὰς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἀλλ' ἔχετε ἄδικον· σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀξίζει.

Ἦθελεν ἐν τούτοις ὁ Δερόδης νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Καφιέ. Διὸ ὅτε μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω συνδιαλέξεως συνήντησε τὸν Καφιέ ἠρώτησεν αὐτόν:

— Πῶς, εἰσθε ἀκόμη εἰς Φεργιάδην, κύριε Καφιέ;

— Δὲν εἶδα ἀκόμη τὸν κύριον Βονέ. Ἦθελσα πρὶν παρουσιασθῶ εἰς αὐτόν νὰ λάβω πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς οἰκογενείας του. Ἐγραψα λοιπὸν εἰς Ἄγιον Μαρτίνον τοῦ Ὄρους καὶ ὑποθέτω ὅτι ἀπόψε ἢ αὔριον τὴν πρωίαν τὸ βραδύτερον θὰ λάβω τὰς αἰτηθείσας πληροφορίας.

— Λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ.

B'

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Καφιέ, λαβὼν ἐξ Ἀγίου Μαρτίνου τοῦ Ὄρους τὰς αἰτηθείσας πλη-